

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

זהר חדש איכה

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק כ"ג

קונטרס 923

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מהפך!

בכל תרומה שאתם תורמים לארגון או למפעל אינכם יודעים להיכן מופנים המושאים הכספיים, האם הכסף הולך נגדו לצדקה? האם הכסף שהוצאתם וחסכתם בשביל התרומה אכן הגיע למטרה?

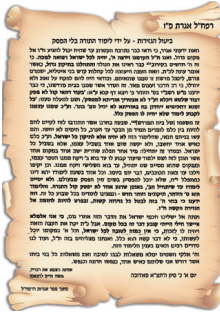

במפעל הזוהר העולמי אתם תורמים יודעים במאה אחוז ונו שנסכפכם מנוצל למטרה. כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס. אתם מזמינים כרזונכם את מספר העלונים שיודפסו, ולפי הזמנתכם יוצאו לאור עוד ועוד אלפי עלונים. והכל בסכום סמלי, שתעבירו ישירות לבית הדפוס.

לפרטים: 0548-435784

ישנה אפשרות לרשום על העלון לעילי נשמת או לזכות תהום כדודנה

ברשותנו עלונים רבים מוכנים לדפוס ואינם מודפסים בגלל חוסר תקציב. הרמתו ותרמו בעין יפה.

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסללה		סוג חשבון	מספר חשבון				
בנק	סניף						

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה	
4	7	6	9
5			

לכבוד בנק _____
 סניף _____
 כתובת הסניף _____

אני/הח"מ _____ (שם בעל/י החשבון כסומע בסמף הבנק)
 רחוב _____ עיר _____ מיקוד _____ מס' זהות _____ טלפון _____

- נתונים לבסוף הוראה לחיוב החשבון וזיל מסומכס, בין הוראה בסכומים ובמספרים שיופאאו לבסוף מים כסומע באמצע מנגנון. ע"י גן עדן התחנך כספומט מיה ב"מרת הרדאה" 2 ידוע לילנו כי
1. הוראה זו תועלת נגד ע"י הודעה ממי/מאננו לבנק ולגן עדן התחנך שיתכנס לוקוח. ים עסקים אחד לאחר מיה הודעה בבנק וזיל, ונתנת לכילוע ע"י הוראת כל יד.
 2. אחרת/הוראה רשאיים לבסוף כרזאם חיוב סכומם ולכבוד, שודעה על כך תופיע על ידינו לבנק ככתב. לפחות ים עסקים אחד לבסוף מעד החיוב.
 3. אחרת/הוראה רשאיים לבסוף חיוב, לא יחד משהיים ימים שמעוד החיוב ים אחרת/הוראה לבנק או המעיד ים הסכומים שנכבמו ככתב הרדאה. אם נכבמו.
 4. ידוע לילנו כי הסכום ששנו ככתב הרדאה המיליים הם נושאים שליליים לסודם עם הבנק.
 5. ידוע לילנו כי סכום החיוב ע"י הרדאה זו יופיע בדפי החשבון וכי יושלח לילנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת ביחד עם חיובים אלה.
 6. הבנק יפעל כהאם ההוראה ככתב הרדאה זה. כל עד מצב החשבון יאופער אחר, לכל עד לא הורה מיעה חוקית או אחרת לכיבוע.
 7. הבנק רשאי להוציא/י מן ההודעה הפומרת ככתב הרדאה זה, אם הורה ים סיבה אחרת, ככר, ידוע ע"י לילנו על כך מיד לאחר כבלת ההלטה. תוך צ"ח הסיבה.
 8. נא לאשר לגן עדן התחנך כספה המחבר לזה, ככתב הוראה את אמיני/מאננו.

מספר פעמים	מתאריך	עד תאריך
שעה בכותל 26א	שעה בקבר רחל 36א	שעה ברשב"י 36 א

חתימת בעל/י החשבון

קוד מסללה		סוג חשבון	מספר חשבון				
בנק	סניף						

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה	
4	7	6	9
5			

אישור הבנק
 לכבוד "גן עדן התחנך" (עפי' זוהר פי כר לך)
 רח' נחשון 01 בית שמש 290999
 בית שמש
 קבלנו הוראה פ- _____ לכבוד חיובים
 בסכומים ובמספרים שיופיעו באמצע מנגנון ששנו לנו מיד פעם
 כפעם, ואופר מספר חשבון/ם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם
 לפומרת ככתב הרדאה.
 רשמנו לפינו את ההוראה, ונפעל בהתאם כל עד מצב החשבון
 יאופער אחר, כל עד לא הורה מיעה חוקית או אחרת לכיבוע.
 מן ההסדר.
 אישור זה לא יופע בהתחייבות/תוספת לפינו: לפי כתב השיפוי שנתתם על ידיכם.

בכבוד רב,
 בנק _____
 סניף _____
 תאריך _____
 חתימה וחותמת הסניף _____

על כן נבקש לחזק את תקנת הרמח"ל זצ"ל, בשנת תשי"ז שהיא שנת הגאולה על פי הזוהר הקדוש, ולקיים ולייסד שיעורים אלו בכל מקום לימוד בישיבה, ככולל בבית מדרש, ובכל אתר ואתר. (להרמח"ל היה, כידוע, נשמת משיח צדקינו, וידע את הסוד איך לקרב הגאולה).

מזמן נץ החמה עד צאת הכוכבים 12 שעות ברציפות זהר מתקיימים המחולקים על ידי אברכים, כשאברך אחד מסיים מתחיל השני ללא הפסק ביניהם, שלפי הרמח"ל תקנה זו תקרע גזירות קשות ותמנע אסונות.

מקומות בהם מתקיימים כבר שיעורי זוהר 12 שעות ברציפות:

1. ירושלים: כותל המערבי.
2. מירון: ציון הרשב"י.
3. בית לחם: קבר רחל.
4. חברון: מערת המפלאה.
5. עבריה: ישיבת מאורות רפאל.

לתרומות ככרטיס אשראי
0548-433385

נא להזכיר אחר הלימוד
 שם _____ שם האם _____

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק" בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי שהוא טמיר ועולם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווננו אם הבנים שמחה. הרני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקונו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

השיפה

מלחמת העולם השניה, עוד מדינה ועוד אחת נכבשת ע"י היטלר ימ"ש, אין מי שיכול נגדו, כבר עומד הוא בשערי א"י, הלבבות הולמים, כולם חרדים מן העומד לקרות, מפחדים ממטרתו להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים טף ונשים...

הגה"צ רבי יהודה לייב אשלג זצ"ל יושב בחדרו קולמוסו בידו, כותב ומתרגם, מבאר ומברר את הזוהר הקדוש, ידוע ידע את שכתב רבי שמעון בר יוחאי "בספרא דא יפקון מגלותא", בזכות הזוהר הקדוש נצא מן הגלות, לכן תרגם את הזוהר הקדוש ללשון הקודש, כדי שכל יהודי, גם פשוטי העם, יוכלו ללמוד ולהבין את הזוהר הקדוש.

לאחר יגיעה עצומה גמר את המלאכה והביא את הזוהר הקדוש לדפוס. באותו הזמן נתבשרו תושבי ארץ ישראל שהמלחמה הסתיימה, זממו של היטלר ימ"ש לא הצליח, הוא לא כבש את ארץ ישראל.

אותו הסיפור התרחש כאן בארץ הקודש במהדורה שניה בשנת תשס"ט. מלחמה בדרום, החמאס משגר טילי קסאם, מנסה ליירט את הטילים למרכז הארץ, ובעיקר לבית שמש, הנה לפניכם כותרת הכתבה שהתפרסמה בעיתון "חדש" בבית שמש.

חידוש בכיור נפטון הקיסרית מרתה מילרד ויליאם סטיוארט

תיק דבקה: המטרה הרחוקה ביותר שהחמאס כיוון אליה טילים ארוכי הטווח הייתה בית שמש

מלחמת הדרום הביאה את החמאס לשינוי תוכניות הוועה

מאת דוד הורוויץ

המטרה הישירה הייתה להשמיד את המטוסים, אך היטלר ימ"ש לא חשב על זה, הוא חשב על בית שמש. היטלר ימ"ש לא חשב על בית שמש, הוא חשב על בית שמש. היטלר ימ"ש לא חשב על בית שמש, הוא חשב על בית שמש.

המטרה הישירה הייתה להשמיד את המטוסים, אך היטלר ימ"ש לא חשב על זה, הוא חשב על בית שמש. היטלר ימ"ש לא חשב על בית שמש, הוא חשב על בית שמש. היטלר ימ"ש לא חשב על בית שמש, הוא חשב על בית שמש.

הפלא ופלא המכון "מפעל הזוהר העולמי", הפועל בבית שמש, שקד באותה תקופה על הוצאת הזוהר ע"פ העמוד היומי, באותו היום שהובאו לדפוס י"ב הכרכים של הזוהר המחולקים ליי"ב חודשי השנה באותו היום הסתיימה מלחמת עזה. ובכלל כל מהלך המלחמה בעזה היתה בניסי ניסים ומעל לדרך הטבע, מי יודע אם לא זכות הזוהר הקדוש היא שעמדה לנו, והדברים מדברים בעד עצמם...

הראשונים, אתם רדומים בשנה, ואינכם יודעים על צער העולם. בניכם שגדלתם בצער, והכנסתם אותם לאמונה הרבה של הקדוש ברוך הוא, הנה מתו, והנה נהרגו, והנה הלכו לגלות בין שונאיהם, ידיהם מהדקות לאחור, מתים ברעב, בתיהם נשרפו. איזה הרחמים שלכם? איזה אמונתכם? קומו התעוררו אליהם!

מיד התעוררו האבות והאמהות והלכו אל משה. אמרו לו: משה הרועה הנאמן, איפה הבנים? איפה השארית אותם? מיד התעורר משה, והלך עמם אל יהושע. אמר לו: בני האבות הללו, בני ישראל, שהפקיד אותי הקדוש ברוך הוא עליהם, והשארתי אותם בידך, איפה הם?

השיב יהושע ואמר: רבנו משה, בארץ הקדושה השארתי אותם, וחלקתי להם הארץ על פי גורל, כמו שצויתני, וכלם השארתי איש על נחלתו ועל גורלו.

ומיד הלכו פלם לארץ הקדושה, ומצאו אותה שנוחרה, שאין נשמע בה קול. נכנסו למקדש, וראו שנושרף. עשו בו הספד, עד שנושמע קול מרידת הבכיה לרום השמים, וכל המלאכים העליונים בכו עמהם למעלה.

התעורר הקדוש ברוך הוא ובא אליהם, ומצא אותם ממררים בקול בכיה בתוף עפר המקדש. אמר להם: אהובי נפשי, מה אתם באן? (ירמיה א) מה לידידי בביתי? קם אברהם הזקן בראשונה, אמר לפני רבון העולם: אתה ידעת שהלכתי לפניך בדרך אמת. עשר פעמים נסית אותי, ועמדתי בכל. איפה הם בני? לא שמעתי קול

דבריהם בארץ שנושבעת לי לקים אותם בה.

אמר לו הקדוש ברוך הוא: אי אברהם אהוב נפשי, (ש) ובשר קדש יעברו מעליך. בטלו מהם

צערא דעלמא, בניכון דגדלתון בצערא, ואעילתון בהימנותא סגי דקודשא בריך הוא, הא מיתו, והא אתקטלו, והא אזלו בגלותא בין שנאיהון, ידיהון מהדקן לאחורא, מייתין בכפנא, בתיהון אתוקד. אן רחמין דילכוון, אן מהימנותא דילכוון, קומו איתערו לגבייהו.

מיד אתערו אבהן ואמהן, ואזלו לגבי משה, אמרו ליה, משה רעיא מהימנא, אן אינון בנין, אן שבקת לון. מיד איתער משה, ואזל עמהון לגבי יהושע. אמר ליה, בני אבהן אלין, בני ישראל, דפקדני קודשא בריך הוא עליהון, ושבקית לון בידך, אן אינון.

אתיב יהושע ואמר, רבינו משה, בארעא קדישא שבקית לון, ופליגית לון ארעא על פום עדבא, כמה דפקדתני, וכלהו שבקית גבר על אחסנתיה ועל עדביה.

ומיד אזלו פוליהו לארעא קדישא, ואשפחו לה דאתחרבא, דלא אשתמע בה קלא. עאלו גבי מקדשא, וחרמו דאתוקד. עבדו ביה הספידא, עד דאשתמע קל מרירו דבכיה לרום שמיא, וכל מלאכי עילאי בכו עמהון לעילא.

איתער קודשא בריך הוא ואתא לגביהון, ואשפח לון ממרין בקל בכיה, גו עפרא דמקדשא. אמר לון, רחימין דנפשאי, מה אתון הבא, (שם יא טו) מה לידידי בביתי.

קם אברהם סבא בקדמיתא, אמר קמיה מארי דעלמא, אתה ידעת דאזלית קמך באורח קשוט. עשר זמנין נסית לי, וקיימית בכלא. בני אן אינון, לא שמענא קל מליהון בארעא דאומית לי, לקיימא להון בה.

אמר ליה קודשא בריך הוא, אי אברהם

אמר לו הקדוש ברוך הוא: אי אברהם אהוב נפשי, (ש) ובשר קדש יעברו מעליך. בטלו מהם

ברית הקדש ועבדו לעבודה זרה, ועל כן התגבר רגזי עליהם, ובגללך חפיתי להם כמה פעמים, ולא שבו לפני.

בין ששמע אברהם כן, אמר: ימחו על קדשת שמך כל אותם חטאיהם בין העמים, עד שיהיה רצונך להשיבם אליך. וכן כלם כמו זה, והלכו להם.

נשארה שם רחל, והרימה קול בכיה במרירות של תמרורים. אמר לה הקדוש ברוך הוא: רחל, מה את מבכה? אמרה לפניו: ולא אבכה?! איפה הם בני, ומה חטאו אליך? אמר לה: הכניסו צרתי לפני, והכניסוה לביתי. מיד אמרה: וכי אני לא עשיתי יותר, שהכנסתי צרתי לביתי?!

ששנינו, בשעה שכתוב (בראשית כט) ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא, אמר: התדווגי לי? אמרה לו: כן, אבל אחות יש לי קשישה ממני, ואני פוחדת מאבא, שהוא רמאי מיד - ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא, ברמאות.

מיד נתן לה סימנים. בין שנכנסה לאה באותו הלילה, אמרה רחל, כעת תתביש אחותי. הלכה ומסרה לה הסימנים.

ועל זה אמרה אל הקדוש ברוך הוא: ואני לא עשיתי יותר, שהכנסתי צרתי לביתי?! ואתה, שכתוב בך רחום וחנון ארך אפים, היה לך להעביר על חטאיהם.

ובכל מה שאמר לה - לא קבלה תנחומים. זהו שכתוב (ירמיה לא) קול ברמה נשמע וגו' כי איננו. לא רוצה לקבל תנחומים. מה הטעם? משום כי איננו, פימים הראשונים לשרות ביניהם, והרי הסתלק למעלה.

ובכל מה דאמר לה, לא קבילת תנחומין. הדין הוא דכתיב, (ירמיה לא יד) קול ברמה נשמע וגו' כי איננו. לא בעאת לקבלא תנחומין. מאי טעמא. בגין כי איננו, פיומין קדמאין לאשראה בינייהו, והא אסתלק לעילא.

רחימא דנפשאי, (שם) ובשר קדש יעברו מעליך. בטילו מינייהו ברית קדישא, ופלחו עבודה זרה, ועל דא איתקפת רוגזאי בהון, ובגיןך אוריך לון כמה זמנין, ולא תבו קדמי.

בין דשמע אברהם כן אמר ימחו על קדושת שמך כל אינון חוביהון ביני עממיא, עד דיהא רעווא דילך לאתבא לון לגבך. וכן פלהו כגוונא דא, ואזלו להו.

אשתארת תמן רחל, וארימת קל בכיה במרירו דתמרורים, אמר לה קודשא בריך

הוא, רחל, מה את מבכה. אמרה קמיה, ולא אבכה, בני אן אינון, ומה חטאן לגבך. אמר לה עאלו צרתי לקמי, ואעילו לה בביתי. מיד אמרה, וכי לא עבדית אנא יתיר, דאעילנא צרתי בביתי.

דתנן, בשעתא דכתיב, (בראשית כט יב) ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא, אמר הזדווגי

לגבאי, אמרה ליה אין, אבל אחתא אית לי קשישא מינאי, ומסתפינא מאבא, דרמאה איהו. מיד ויגד יעקב לרחל, כי אחי אביה הוא ברמאותא.

מיד יהב לה סימנין. בין דעאלת לאה בההוא ליליא, אמרה רחל, השתא מתפספא אחתי, אזלת ומסרה לה סימנין.

ועל דא אמרה לגבי קודשא בריך הוא, ואנא לא עבדית יתיר, דאעילנא צרתי בביתי.

ואת דכתיב בך, (שמות לד) ורחום וחנון ארך אפים, הוה לך לאעברא על חוביהון.

ובכל מה דאמר לה, לא קבילת תנחומין. הדין הוא דכתיב, (ירמיה לא יד) קול ברמה נשמע

וגו' כי איננו. לא בעאת לקבלא תנחומין. מאי טעמא. בגין כי איננו, פיומין קדמאין לאשראה בינייהו, והא אסתלק לעילא.

ובגין דכי איננו בגו בנהא, לא קבלית תנחומין,
עד דאומי לה. דכתוב, (שם פסוק טו) כה אמר
ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה.

במה דעבדת רחל, אוף הכי שכינתא לעילא.
פדמתרגם קל ברום שמייא אשתמע,
שכינתא מבפה על בנהא. בההיא שעתא
דאיהי הות מבפה, אתערו לגבה שתין רבוא
משריין עילאין, וכלהו איתערו בכיה לגבה.
בההיא שעתא, אשתמע קלא לרקיע ערבות,
ואזדעזעו מאתן אלף עלמין, דהוו
גניזי מן יומא דאתברי עלמא, עד דאשתמע
ההוא קלא לרום שמייא. ומאן איהו, דא (יחזקאל
א כב) רקיע פעין הקרח הנורא, דאיהו על גבי
החיות.

עד דאתגלית אימא לברתא, ואמרה לה, מנעי
קולך. פדין אתפרשת מתמן, ואזלת היא
וכל אוכלוסיהא בגלותא. ואצטריכו לאתבדרא
לכמה סטרין, למהוי גלותא לכולא, והיא
ישבה בדר.

רבי נחוניא אמר, איכה, מאן אמר דא, ההוא
רוח עילאה נעימאה, (ס"א פנימאה) עלמא
דאתי. ועל דא, תיבה דא רוחני איהו, ולא
אית בה שותפו כלל, לאו בלישן ולא בשיניין,
ולאו בשפון כלל.

אימא שאלה על ברטה, דא קרקורא דקיר,
אדון רבון רב ושלטי, ישבה, ולא
עומדת, בתחלה עומדת, וכל אוכלוסיה
עומדים, השתא יושבת ושוממה. בדר, כמה
דאת אמר (ויקרא יג מו) בדר ישב, כמאן דמסאיב
במסאבו, (משלי ל כג) ושפחה פי תירש גברתה,
ההיא דהוות מסאבא, יתבא בדוכתהא.
שלחו להו בני בכל לבני ארעא קדישא, יאות
דאתון צריכין למבכי, ולכון יאות

ומשום שכי איננו בתוך בניה, לא
מקבלת תנחומים, עד שנשבע
לה, שכתוב (שם) כה אמר ה' מנעי
קולך מבכי ועיניך מדמעה.

כמו שעשתה רחל - אף כן
השכינה למעלה. כפי שמתרגם,
קול נשמע ברום השמים,
השכינה מבפה על בניה. באותה
השעה שהיא היתה מבפה,
התעוררו אליה ששים רבוא
מחנות עליונים, וכלם העירו
אליה בכיה.

באותה השעה נשמע קול לרקיע
ערבות, והזדעזעו מאתם אלף
עולמות שהיו גנוזים מיום
שנברא העולם, עד שנשמע אותו
הקול לרום השמים. ומי הוא?
זה הרקיע פעין הקרח הנורא,
שהוא על גבי החיות.

עד שהתגלתה האם לבתה,
ואמרה לה: מנעי קולך. אז
נפרדה משם, והלכה היא וכל
אוכלוסיה לגלות, והצטרכו
להתפור לכמה צדדים, שתהיה
גלות לכל, והיא ישבה בדר.

רבי נחוניא אמר, איכה, מי אמר
זה? אותה הרוח העליונה נעימה,
(הפנימית) העולם הבא. ועל זה תבה
זו היא רוחנית, ואין בה שתפות
כלל, לא לשון ושנים, ולא
שפתים כלל.

האם שואלת על בתה, זה קרקור
הקר, אדון רבון, גדול ושלטי,
ישבה, ולא עומדת. בתחלה
עומדת, וכל אוכלוסיה עומדים.
כעת יושבת ושוממה. בדר, כמו
שנאמר בדר ישב, כמי שמטמא
בטמאה, ושפחה פי תירש
גברתה, ההיא שהיתה טמאה,
ישבה במקומה.

שלחו להם בני בכל לבני הארץ
הקדושה: ראוי שאתם צריכים
לבכות, ולכם ראוי לספד
ולעשות אבל, בראותכם את

היכלות האם חרבים, ומקום
מטתה שהתהפך באבל, והיא
איננה שם, ופּרחה מכם, ולא
ידעתם ממנה.

האמרו שהיא עמנו בתוך הגלות
והורידה את מדונה? אם כן, אנו
צריכים לשמח, שהרי יחזקאל
הנביא ראה אותה כאן, וכל
אוכלוסייה.

וְדַא, על זה אנו צריכים לבכות
ולספד פתנין, וכיענות המדבר,
שהיא גרשה מחוץ להיכלה, ואנו
בגלות, והיא באה עלינו
במרירות, ורואה אותנו בכל
הימים בכמה צרות, בכמה
הנהגות שגוזרים עלינו בכל זמן,
ולא יכולה להסיר מעמנו את
הצרות, וכל אותם הפכות שאנו
סובלים.

שָׁלְחוּ לָהֶם בְּנֵי הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה:
נָאָה הוּא שְׂאֲמֵנו בְּרַחָה, וגרשה
מתוך היכלה, ויָרְדָה אֲלֵיכֶם
במרירות ובקול עצוב, כאשה
שיושבת בלי דעת, וכאיש שלא
יכול להציל, ונָאָה לָכֶם לְסֹפֵד.
אָבֵר אָנוּ יֵשׁ לָנוּ לְבָבוֹת וְלִסְפֵד
בְּנֵיהּ וּבְמַרְרִירוֹת, שְׂאֲנוּ רוֹאִים
בְּכָל יוֹם הַהֵיכָל חָרָב, וְשׁוֹעֲלֵי
הַמְדָבָר נִכְנָסִים וְיוֹצְאִים,
וְשׁוֹרְקִים הַיְעָנִים בְּתוֹכּוֹ, וְאָנוּ
רוֹאִים וּבּוֹכִים.

וּבְעוֹד שְׂאֲנוּ יוֹשְׁבִים נְבוֹכִים
וְשׁוֹכְבִים פִּינוּ בְּעֶפֶר, אָנוּ
שׁוֹמְעִים קוֹל נְעִימוֹת רַגְלֵיהָ
בְּשִׁלֵּשׁ מִשְׁמְרוֹת שֶׁל הַלֵּילָה,
יורדת ורואה את היכלה, איך
יוֹשְׁבִים (חֲרָבִים) נִשְׂרָפִים. נִכְנָסֵת
מֵהֵיכָל לְהֵיכָל, מִמְּקוֹם לְמְקוֹם,
וגועה ומייללת, ובוכה עלינו ועל
נפשנו.

ואנו מתעוררים לקול נעימות
בכיתה ויללותיה, ורוחנו הולכת
אחריה, ופורחת אליה. ולפי
שעה פורחת והולכת, ולא

לְמִסְפָּד, וּלְמַעֲבַד אֲבָלָא, בְּמַחְזִיכוֹן הַיְכָלִין
דְּאִימָא חֲרִיבִין, וְאַתְרַ עֲרֶסָה דְּאַתְהַפֵּךְ בְּאַבְלָא,
וְהִיא לִית פִּמָּן, וּפְרַחָא מְנַכוֹן, וְלֹא (דְּרִיב ע"א)
יְדַעְתוֹן מִינָהּ.

תִּימְרוֹן דְּאִיהִי עֲמָנָא גּוֹ גְלוּתָא, וְנַחַתַת דִּיּוֹרָה
בְּגוּוֹנָא. אִי הָכִי, אֲנִן צְרִיכִין לְמַחְדִּי,
דְּהָא יְחִזְקָאֵל נְבִיאָה חֲמָא לָהּ הָכָא, וְכָל
אוֹכְלוּסָהָ.

וְדַא, עַל דָּא אָנוּ צְרִיכִין לְמַבְפִּי, וּלְמִסְפָּד
כְּתַנִּינָא, וּכְיַעֲנֵי מְדַבְרָא, דְּאִיהִי
אַתְתְּרַכַת לְבַר מֵהֵיכָלָה, וְאַנִּן בְּגְלוּתָא, וְהִיא
אַתְתַּ עֲלָנָא בְּמַרְרִירוֹ, וְחֲמַאת לָנָא בְּכִלְיוּמִין
בְּכַמָּה עֲאֲקוּ, בְּכַמָּה נִימוּסִין גְּזָרִין עֲלָנָא בְּכָל
זְמַן, וְלֹא יְכָלָא לְאַעֲדָא מִינָן עֲאֲקִין, וְכָל
אִינוּן מַכְתְּשִׁין דְּאַנִּן סְבָלִין.

שָׁלְחוּ לָהּ בְּנֵי אֲרַעָא קְדִישָׁא, יְאוּת דְּאִימָנָא
עֲרַקַת, וְאַתְתְּרַכַת מְגוֹ הַיְכָלָהָ, וְנַחַתַת
לְגַבְיֵיכוּ בְּמַרְרִירוֹ וּבְקָל עֲצִיב, כְּאִיתְתָּא דִּיתְבָּא
בְּלֹא דַעְתָּא, וּכְגַבְרָא דְּלֹא יְכִיל לְשִׁיזְבָּא, וְיְאוּת
לְכוֹן לְמִסְפָּד.

אָבֵר אָנוּ, אִית לָן לְמַבְפִּי וּלְמִסְפָּד בְּנֵיהּ
וּמַרְרִירוֹ, דְּאַנִּן חֲמָאן בְּכָל יוֹמָא הַיְכָלָא
חֲרִיב, וְתַעֲלִין דְּמַדְבְּרָא עֲאֲלִין וְנִפְקִין, וְשִׁרְקִין
יְעָנִים בְּגוּיָהּ, וְאַנִּן חֲמָאן וּבְכָאן.

וּבְעוֹד דְּאַנִּן יְתְבִין נְבוֹכִין, וְשׁוֹכְבִין פּוּמָנָא
בְּעֶפֶרָא, אֲנִן שְׂמַעִין קָל נְעִימוֹ
דְּרַגְלָהָ, בְּתַלַּת מִשְׁמְרוֹתָא דְּלֵילָא, נַחַתַת
וְחֲמַאת לְהֵיכָלָאָה, אִיךְ יְתְבִין (חֲרָבִין) מִתּוֹקְדָן,
אַעֲלַת מֵהֵיכָלָא לְהֵיכָלָא, מִדּוּף לְדוּף, וְגַעַת
וּמִיַּלְלַת, וּבְכַת עֲלָנָא וְעַל נַפְשָׁא.

וְאַנִּן מִתְעָרִין לְקָל נְעִימוֹ דְּבְכִייתָהּ וּיְלָלוּתָהּ.
וְרוּחָנָא אֲזַלַת אַבְתְּרָהּ, וּפְרַח לְגַבְיָהּ.
וּלְפּוּם שְׁעַתָּא פְּרַחַת וְאַזַּלַת, וְלֹא שְׂמַעְנָא, וְלֹא

שמענו, ולא ידענו דבר, שהנה
הולכת ונשארונו נבוכים, ישנים,
בלי רוח, בלי דעת. צועקים,
ואומרים איכה.

שנינו, בכל לילה וליילה קול
מרירות של פאב של ציו"ן נשמע
מרום הרקיע למטה, וממטה
לרקיע, כמו שנאמר (ירמיה כה) ה'
ממרום ישאג וממעון קדשו יתן
קולו ישאג ישאג על נוהו.

בראשית הלילה היא מכונת
בבכיה, ושואגת מרום הרקיע
למעלה. יורדת למטה, למקום
המזבח החיצון, ורואה מקומה
חרב, טמא בטמאה, וכל מקום
לא נמצא בו. גועה ומיללת,
צונחת בקול של מרירות,
ואומרת: מזבחי, מזבחי, פרנסתי
שריית אותי בכמה נסוכים,
בכמה עולות טהורים קדושים.

כל האישים הקדושים, הגדולים
הממנים, היו רויים ושמחים ממך.
אוכלים עדונים, ומחלקים
חלקיהם ברומי הרקיע. (ועתה)
נתנו כף נבלת חסידים קדושים.
בני שנזבחו עליך, אוי לי
מדמיהם. וכל האישים הגדולים
הממנים נפלו ממקומם לקול
צנחותיהם.

יושבים בחוץ צווחים ובוכים
אותם אראלים קדושים, שאות
שמו הקדוש היה מתעטר עליהם,
ובו הם שמחים ועומדים. לקול
בכיותיהם האות הוא פרתה מהם,
ועלתה לרומי מרומים. ונשארו
בנקבה שבוכה ומיללת. זהו
שכתוב (ישעיה לג) הן אראלם צעקו
חצה. אראלם בלא יו"ד, צעקו חוצה.

מזבחי מזבחי, אחר שהריות
אותי בנבלות בנים חסידים
קדושים, שמסרו נפשם ונשמתם
עליך, נגנזת. איפה אמצא אותך?
איפה האש שעליך? גועה

ידענא מידי, דהא אזלת, ואשתארנא נבוכין,
דמיכין, בלא רוחא, בלא דעתא. צעקין,
ואמריין איכה.

הנינן, בכל ליליא ולייליא, קל מרירות דכאיבא
דציו"ן אשתמע מרום רקיעא לתתא,
ומתתא לרקיעא. כמה דאת אמר, (ירמיה כה ל) ה'
ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג
ישאג על נוהו.

בשירותא דליליא, היא אתפונת בבכיה,
ושואגת מרום רקיעא לעילא.
נחתת לתתא, לאתר מדבח החיצון, וחרמת
דוכתה חריב, מסאב במסאבו, וכל אתר לא
אשתבח ביה. געת ומיללת, צונחת בקל
מרירו, ואמרת, מדבחי מדבחי, פרנסתי
דמרוית לי בכמה ניסוכין, בכמה עליון דכין
קדישין.

כל גברין קדישין, רברבן ממנן, הוו מרוון
וחדאן מינה, אכלין עידונין, ופלגין
חולקיהון, ברומי רקיעא. (א"ה צ"ל והשתא) יהבו
כף נבלת חסידים קדושים. בני דאתדבחו
עליך, ווי לי מדמיהון. וכל גברין רברבין ממנן,
נפלו מדוכתיהון לקול צנוחיהון.

יתבין לבר צווחין ובכאן, אינון אראלים
קדישין, דאת שמייה קדישא הוה
מתעטר עלייהו, וביה אינון חדאן וקיימין.
לקל בכיותהון את דא פרחא מנייהו, וסלקא
לרומי מרומים, ואשתארו פנוקבא דבכאת
ומיללת. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לג ז) הן אראלם
צעקו חצה. אראלם בלא יו"ד, צעקו חוצה.

מדבחי מדבחי, לבתר דמרוית לי בניבלות
בנין חסידין קדישין, דמסרו נפשיהון
ונשמתיהון עליך, איתגניזת. אן אשפח לך, אן
אשתא דעליך. געת ומייללת ובכת בקל עציב.

שְׁתָּא אֲלֵפֵי גְבֵרֵי קְדִישִׁין, בְּכָל סֵטְרָא דְאַרְבַּע
סֵטְרֵי עֲלָמָא, אֵינֻן דְהוּוּ אֲכִלֵי קַרְבְּנָא
בְּכָל יוֹמָא, נִחְתִּי בְהֶדְהָ, וּמַיִלְלִין וּבִכְיִין עַל
מַדְבַּח דְעֲלוּן. וַיִּתִּיר הוּוּ, אֶלָּא אֲתַמְעֵטוּ.

וְאִפְּלִי אֵינֻן דְקִיָּמִין לְבַר, בְּרוּחַ אֲחֵרָא,
דְמַרוּן מְאִינֻן אֵימְרִין וּפְדָרִין.
בְּשִׁירוּתָא דְלִילְיָא צְוּחִין גָּעָן וּמַיִלְלִין עַל
הַאי מַדְבַּח. וְוִי לְחַמְרָא דְאָבִיד אַבּוּסָה, אֲתֵר
דְמַתְרוּהָ מְנִיָּה. מֵאֵן חָמֵי נְהִימוּ דְגְבֵרִין קְדִישִׁין
בְּמַטְרוּנִיתָא, מַתְתָּא לְעִילָא, וּמַעִילָא לְתַתָּא.
בְּפִלְגֵנוּ לִילְיָא, עָאל לְגוּ הֵהִיא נְקוּדָה דְצִיּוֹן,
אֲתֵר דְבֵית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, חֲמַת לִיָּה
דְאֲתַחְרִיב, וְאֲסַתָּאב אֲתֵר בֵּית מוֹתְבָה וְעֶרְסָה,
גָּעַת וּמַיִלְלָת, סִלְקָא מַתְתָּא לְעִילָא, וּמַעִילָא
לְתַתָּא, אֲסַתְּפַל בְּאֲתֵר דְכְרוּבִים, צְוּחָא בְּקוּל
מְרִירו, וְאֲרִימַת קֶלָא וְאֲמָרָה, עֶרְסֵי עֶרְסֵי, אֲתֵר
בֵּית מוֹתְבֵי.

עַל הַאי דּוּכְתָא פְתִיב, (שה"ש ג א) עַל מְשַׁכְּבֵי
בְּלִילוֹת. מְשַׁכְּבֵי, עֶרְסָא דְמַטְרוּנִיתָא. גָּעַת
בְּבִכְיָה וְאֲמָרָה, עֶרְסֵי אֲתֵר מְקַדְּשֵׁי, אֲתֵר
דְמַרְגְּלָאִין טְבָאן, בֵּי פְרוּכְתָא וְכַפּוּרְתָא, דְהוּוּ
סְמִכִין עֲלוּהֵי שְׁתִּין אֲלֵפִין רַבּוּן אַבְנֵי יֶקֶר,
סְדָרִין סְדָרִין, שׁוּרִין שׁוּרִין, מְסַתְּפְלָאן דָּא
לְדָא. סְדָרִין דְרַמּוֹנִין מַתְצַעֵן עֲלֵךְ לְאַרְבַּע
סֵטְרִין. עֲלָמָא קִיָּמָא בְּגִינָךְ.

רַבּוּן עֲלָמָא, בְּעֵלֵי, הוּוּ אֲתֵי לְגַבֵּי, וְהוּוּ שְׁכַב
בֵּין דְרוּעֵי, וְכָל מָה דְבְעֵינָא מְנִיָּה, וְכָל
פְעוּתֵי עֶבִיד בְּעֵידָנָא דָּא. פִּד הוּוּ אֲתֵי לְגַבֵּי,
וְשָׁבִיק (וְשׁוּ) בֵּי מְדוּרִיָּה, וּמִשְׁתַּעֲשַׁע בֵּין שְׁדֵי.
עֶרְסֵי עֶרְסֵי, לִית אֲתֵי דְכִיר פִּד הוּינָא אֲתָא
לְגַבְךָ בְּחֶדְוָה וּבְשִׁפִירו דְלִפְּא, וְאֵינֻן
רַבִּין עוֹלָמִין, הוּוּ נְפָקֵי לְקַדְמוּתֵי,

וּמַיִלְלָת וּבּוֹכָה בְּקוּל עֲצוּב.
שֵׁשֶׁת אֲלֵפֵי גְבֵרִים קְדוּשִׁים, בְּכָל
צַד שֶׁל אַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, הֵם
שֶׁהֵיוּ אוֹכְלִים קֶרֶבֶן בְּכָל יוֹם,
יָרְדוּ עִמָּהּ, וּמַיִלְלִים וּבוֹכִים עַל
מִזְבַּח הָעוֹלוֹת. וַיִּוְתֵר הֵיוּ, אֶלָּא
שֶׁהִתְמַעְטוּ.

וְאִפְּלִי אוֹתָם שְׁעוּמֵדִים בַּחוּץ,
בְּרוּחַ אֲחֵרָת, שְׁרוּם מֵאוֹתָם
הָאֵיכָרִים וְהַפְּדָרִים, בְּרֵאשִׁית
הַלְּלִיָּה צְוּחִים, גּוֹעִים וּמַיִלְלִים
עַל הַמִּזְבֵּחַ הַזֶּה. אוֹי לְחַמּוֹר
שְׂאֵבֵד אַבּוּסוֹ, הַמְּקוֹם שֶׁמַּתְרוּהָ
מִמֶּנּוּ. מִי רָאָה נְהַמַּת הַגְּבֵרִים
הַקְּדוּשִׁים בְּגִבְיָהּ, מִמְּטָה
לְמַעְלָה, וּמַמְעָלָה לְמַטָּה.

בְּחֻצוֹת הַלְּלִיָּה נִכְנַסַּת לְתוֹךְ
אוֹתָהּ הַנְּקֻדָּה שֶׁל צִיּוֹן, מְקוֹם בֵּית
קְדוּשֵׁי הַקְּדוּשִׁים, רוֹאֵה אוֹתָהּ
שְׁנַחֲרַב, וְנִטְמָא מְקוֹם בֵּית
מוֹשְׁבָהּ וּמִטְטָהּ, גּוֹעֵה וּמַיִלְלָת,
עוֹלָה מִמְּטָה לְמַעְלָה, וּמַמְעָלָה
לְמַטָּה, מְסַתְּפֵל בְּמְקוֹם
הַפְּרוּבִים, צְוּחַת בְּקוּל מֵר,
וּמְרִימָה קוֹלָה וְאוֹמְרַת: מִטְטֵי
מִטְטֵי, מְקוֹם בֵּית מוֹשְׁבֵי!

עַל הַמְּקוֹם הַזֶּה פְּתוּב (שִׁיר א) עַל
מְשַׁכְּבֵי בְּלִילוֹת. מְשַׁכְּבֵי, מִטְט
הַגְּבִיָּה. גּוֹעֵה בְּבִכְיָה וְאוֹמְרַת:
מִטְטֵי, מְקוֹם מְקַדְּשֵׁי, הַמְּקוֹם שֶׁל
הַמְּרַגְלִיּוֹת הַטּוֹבוֹת, בֵּית הַפְּרֻכַּת
וְהַכְּפֻרַת, שֶׁהֵיוּ סוּמְכִים עָלֶיהוּ
שְׁשִׁים אֶלֶף רַבּוּת שֶׁל אַבְנֵי יֶקֶר,
סְדָרִים סְדָרִים, שׁוּרוֹת שׁוּרוֹת,
מְסַתְּפֵלִים זֶה עַל זֶה. סְדָרֵי רַמּוֹנִים
מְצַעִים עֲלֵיךְ לְאַרְבַּעַת צְדָדִים.
הָעוֹלָם עֲמֵד בְּשִׁבְלֵךְ.

רַבּוּן הָעוֹלָם, בְּעֵלֵי הֵיָה בָּא אֵלַי,
וְהוּוּ שׁוֹכֵב בֵּין זְרוּעֵי, וְכָל מָה
שֶׁרְצִיתִי מִמֶּנּוּ, וְכָל רְצוֹנֵי עוֹשֶׂה
בְּזַמַּן הַזֶּה, כְּשֶׁהֵיָה בָּא אֵלַי וְעֹזֵב
(וְשׁוּ) בֵּי מְדוּרוֹ וּמִשְׁתַּעֲשַׁע בֵּין
שְׁדֵי.

מִטְטֵי מִטְטֵי, אֵינָךְ זוֹכֵרַת כְּשֶׁהֵיִיתִי בָּאָה אֵלֶיךָ בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב לֵב, וְאוֹתָם הַתִּינּוּקוֹת הָעֲלָמִים

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר תַּפְּלָה וְזוּ בְכַנְתָּ הַלֵּב)

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְּמוּ בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב 'וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ', לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וְלִתְקַן הַרְיוֹסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שֶׁעַל מְכוּנֵי יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֵיהָ וּמַיִם בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב 'וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים'. וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי' הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בְּן אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרִצּוֹנוֹ וּכְרִצּוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵה תַתְּקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוַעְתָּה מִהֲרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלּוֹי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוּיִם בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֹר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתַּפְּלָה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטָּאֵל זִיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂאִיִּתְנִי לְלָמוּד וְלַהֲגוֹת בְּסִפְר הַקְּדוֹשׁ הָהָה וְיִהְרָה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְּמִדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכָּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נט, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִשְׁעֵ בְּעַקֵּב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמֹר יְהוָה רִחֲמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיִּים בְּנוֹ הַנְּבִיאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתָּ מִשָּׁה רִיעָא מְהִימָנָא תַתְּקַלָּה בְּמִהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמֵנו אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִישׁוּעָתֶךָ בְּאֲמוֹת כְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלְּךָ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סוֹד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלַךְ רַחֲמָן רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוּ. שׁוּבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנָה. בְּנָה בֵּיתֶךָ כְּבַתְחַלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵי. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשְׁבֵּ שְׂכִינַתֶּךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשְׁבֵּ כְּהֵנִים לְעַבְדוֹתֶם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהִשְׁבֵּ יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לְיִרְאָה וְלֵאחֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בְּנֵי רְצוֹן. (ס"ת).

הַקְּדִישׁ לְעֵלּוֹי הַנְּשִׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוּרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזָה עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחַד בְּזָה שְׁגוּרָם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שְׁהוּא עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִחַן לְנְשִׁמָּה. מְלַכְד מַה שְׁמַצִּיל אֶת הַנְּפִטָר מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי חַיִּים שְׁתַּב לּוֹמֵר כָּל לַיִל שְׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ.

מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר לְעֵלּוֹי הַנְּשִׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימוּד הַקְּבֵלָה וְהַזְהַר (תּוֹרַת הַרְשָׁבִי"ו) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלַת לְנְשִׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שְׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשִׁמָּה... וּבְיוֹם שְׁבַת קוֹדֵשׁ שְׁשִׁעָה אַחַת לִימוּד הַזוֹהַר"ק שְׁוּהָ אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֲנֵת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוּמִים וּבְמִיחַד בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׁבַת שְׁאִין עָרָה לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבּוֹדָאֵי לִימוּדוֹ קְעַד עֲלֵי נְשִׁמַת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלּוֹי נְשִׁמַת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשִׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחַד בְּזִכּוֹת לִימוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹת ע"ה וְחַמּוֹת ע"ה (עֲשֵׂה כַּב הַיִּשָּׁר) וְהִנֵּה שִׁכְרוּ אֲתוֹ, כְּפוֹל וּמְכַפֵּל שְׁבַעֲתַיִם. בְּכַחֲנֵת מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְּלָא יוֹעֵץ עָרָה כְּפוּד אֵב וְאֵם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלָם
וּלְעֵלְמֵי עֵלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמָהּ דְקוֹדֶשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (מא) לְעֵלָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוֹדֶשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָהּ וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חַפְזֵי מָאֵד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלֻךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחְוֶם וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלֻךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֱהָלוּ לַחֲזוֹת בְּנוּעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיַּמִּין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נְחֻלָּתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלִיוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקֵר הַחַן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלֻךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּס וַיַּחְמוֹל עֲלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה

ספר

תיקוני
זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה